

Úvod

Jsme poutníci. Putujeme našimi životy. Od narození k završení života. To je společné pro každého z nás. Lišíme se však tím, co během života zažijeme. Jak naše životní cesta vypadá. Každý tak má svůj vlastní životní příběh, o který se může podělit s ostatními.

I my bychom Vám, čtenářům této útlé knížky, chtěli vyprávět příběh našeho sboru, společenství evangelických křesťanů. Je to příběh utkaný ze životních událostí jeho členů, příznivců i odpůrců. Rádi bychom před Vámi slovy vykreslili cestu, po které náš sbor šel a jde.

Nebo také - po které jej někdo vede. Věříme, že naše životy nejdou bezcílně. Že nás vede někdo, kdo se nazývá dobrým Pastýřem, který vede své stádečko. Že nás provází Bůh ve své lásce a milosti, kterou nám dává poznávat na Ježíši, svém Synu. „Mou cestu v rukou máš, jdu s důvěrou“ je název jedné písně, kterou rádi zpíváme.

Evangelická fara / sborový dům. Kostel a fara v jednom.

Evangelický sbor se představuje

Kdo nejsme?

Někdy je jednodušší začít představení tím, čím kdo není. Čím tedy nejsme?

Nejsme sekta. V seznamu sekt nás prostě nenajdete. Nejsme pěvecký sbor nebo sbor dobrovolných hasičů. Nejsme společnost specializovaná na rozjímání o nadsvětých principech. Křesťanství je o životě a pro život, nikoliv útekem z reality. Nejsme dokonalí – víme, že jsme obyčejní lidé se všemi klady i záporů. To, co nás odlišuje, je to, že věříme v jedinečného Boha, který nás proměňuje. Skrze svou lásku a odpuštění. Nejsme tmáři. Křesťanství patří k základům naší evropské civilizace, stejně jako římské právo a řecký ideál demokracie. Naše společnost je prostoupená křesťanskými hodnotami (úcta k druhému, rovnost před zákonem, soucit s potřebným apod.) – tyto hodnoty se snažíme připomínat a rozvíjet i v dnešní době a dnešní společnosti. Nejsme ta pravá církev. Církev je jen jedna, ale má mnoho podob. Různost nevidíme jako překážku, ale jako možnost k obohacení a sdílení svých darů. Nejsme také půjčovnou peněz ani nerozdělujeme dávky pomoci v nouzi. Potřebné odkazujeme na příslušné instituce.

Kdo tedy jsme? Naše portfolio

Jsme křesťané. Lidé, kteří následují Ježíše Krista. Věříme, že náš život má smysl – protože nás stvořil Bůh a má nás rád. Věříme, že smysl života není v tom, mít hodně majetku, slávy nebo být zdravý – ale v lásce k Bohu, k lidem a sobě samému. Věříme, že konec všech věcí má v ruce Bůh, který je dobrý a zároveň spravedlivý. Věříme, že my lidé dobří

*Bible a kalich
– znak českých evangelíků.*

nejsme a potřebujeme proměnit. Změnu člověka k lepšímu může udělat jen Bůh. Když dovolíme Ježíši Kristu, aby proměňoval náš život. Tu proměnu v nás Bůh působí skrze svou lásku a odpuštění – bez něho jsou naše životy prázdné a nenaplněné. Svě odpuštění a smíření nám dává Bůh v Ježíšově smrti na kříži. A k tomuto odpuštění a novému životu zveme každého.

Odkud to víme?

Z Bible, z jejího Starého i Nového zákona, mimo jiné z evangelií, které nám mluví o Ježíši Kristu. Proto se nazýváme **evangelíci** a náš **sbor evangelický**. Bible je pro nás jediným měřítkem víry i života.

Z vlastní zkušenosti, když na vlastní kůži můžeme prožívat, jak nás Bůh přetváří. A znovu a znovu nám odpouští, když znovu a znovu padáme.

Náš evangelický sbor **není jediný** na světě – jsme součástí širšího společenství sborů, jež dohromady tvoří **Českobratrskou církev evangelickou**, která působí na území České republiky. A jejím prostřednictvím jsme součástí evangelických církví **po celém světě**. Evangelický sbor má oficiální název **Farní sbor Českobratrské církve evangelické**.

Cesta dějinami

Cesta začíná – stvoření slovem

Evangelický sbor v Přešticích vzniká najednou a téměř z ničeho. Asi tak, jako když Bůh stvořil naši zem a celý vesmír. Řekl - a stalo se. I začátek cesty evangelického sboru je ve znamení slova. **6. července roku 1921** oslovil přeštické občany na náměstí **evangelický farář Ebenezer Otter** z Plzně. Mluvil o českém

*Farář Ebenezer Otter
na přeštickém náměstí.*

Před radnicí, kde se sbor po dlouhá léta scházel k bohoslužbám.

evangelictví, tedy o Janu Husovi, o hnutí, které vyvolala jeho násilná smrt (jež nazýváme husitské) a které mělo provést nápravu církve, tedy **reformaci**. Snaha o návrat církve k původní podobě, jak ji známe z Bible, však nebyla přijata, evangelické křesťanství bylo odsouzeno k ilegality. Těmito a dalšími slovy přibližoval E. Otter posluchačům dějiny a myšlenky české reformace a evangelictví – nikoliv evropského, kterému bylo dáno kráčet jinou, úspěšnější cestou.

Mnoho z přítomných bylo těmito slovy zasaženo a rozhodli se, že na slyšená slova naváží nejen pokýváním, ale i svým životem – stanou se **evangelíky**. Tedy křesťany, kteří budou své životy podřizovat výhradně Božimu Slovu – tak, jak je můžeme slyšet z Bible, Písma svatého. Evangelický sbor tedy vzniká ze dne na den. Díky slovu.

Na podzim (23. října) se oslovení lidé sešli znovu – tentokrát k prvním **bohoslužbám**. O rok později se koná ustavující shromáždění. Zde vzniká sbor i po organizační stránce, nezůstává jen hnutím. A tak koncem roku 1922 existuje v Přešticích **kazatelská stanice** a v r. **1923 evangelický sbor**, po kterém ještě nedávno nebylo ani potuchy.

Bez přístřeší

Evangelický sbor vznikl na „zelené louce“. Byl **bez potřebného zázemí** pro svou činnost, neměl žádné vlastní prostory natož budovy. První bohoslužby se konaly v kreslárně obecné školy, na dlouhý čas pak poskytuje sboru své prostory **radnice města**. Sbor byl tak od počátku odkázán na ochotu svého okolí, zvláště veřejných činitelů. O získání vlastních prostor se sbor snažil od svého začátku, nicméně mu to nebylo po dlouhá léta dopřáno. Jeho touha se naplnila až v r. 1948, i když ne nadlouho. Tak zůstává sbor po značnou část své prvotní existence **bez přístřeší**...

... ale práce se daří

A práce bylo skutečně mnoho. Vždyť sbor vznikl během krátké chvíle a **bylo třeba jej budovat**. A k tomu nestačily jen nedělní bohoslužby. Bylo třeba se setkávat na biblických hodinách, kde se účastníci seznamovali s poselstvím Bible, podle které chtěli žít; pro mladé byla připravována setkání mládeže a konfirmační cvičení (obdoba biřmování). Na školách bylo třeba vyučovat děti z evangelických rodin v hodinách náboženství. Nové členy bylo třeba také navštěvovat, povzbuzovat a vést. Jinými slovy bylo třeba, aby se noví členové sboru **stali skutečně evangelíky**. Vzdělávat se ve víře, rozvíjet vztah k Bohu a vkořeňovat jej do všedního života. A to se člověk nenaučí ze dne na den, je to běh na dlouhou trať.

A tu docházelo i k **tříbení** a snad i zklamání některých. Mnozí se stali členy sboru na základě tzv. **přestupového hnutí**, kdy byli motivováni spíše svým vlastenectvím, nežli opravdovou touhou po obrodě srdce. Mnozí nadšeně souhlasili s myšlenkami české reformace, ale již je nechtěli přijmout za své. Ale našlo se mnoho těch, kteří své rozhodnutí stát se evangelíky mysleli upřímně a ti se

Chrám Mistra Jana Husa.

pak stali **základnou sboru**

a byli horlivými spolupracovníky na jeho díle.

A pracovníků bylo třeba. Vždyť členové evangelické církve nebyli jen v Přešticích, ale také v **Dolní Lukavici** (125 členů), **Klatovech** (přes 100 členů), **Merklině** (652 členů) a na dalších místech. Polovina členů sboru žila v **rozptýlení** po jedné, dvou rodinách v obci (sbor patří k největším v zemi - sahá až po státní hranice v Železné Rudě).

A proto se sbor dočkal i svého pastýře (správce). 1. 10. 1922 přichází do Přeštic farář Karel Hájek. Za něj se stávají Přeštice farním sborem, tedy **centrem** sborové činnosti. Bylo to proto, že Přeštice ležely v přirozeném středu míst, kde se začali evangeličtí křesťané scházet, nikoli pro velký počet členů (těch bylo okolo 60). V r. 1935 přichází do Přeštic tehdy diakon **Josef Francouz**, pozdější farář sboru.

Střecha nad hlavou

Konečně! V roce **1948** se evangelický sbor dočkal i budovy, ba dokonce dvou - byla **zakoupena synagoga**, ke které patřil další dům. Židovská obec v Přešticích byla během 2. světové války zcela zdecimována, a proto nebyl výhled, že by tyto budovy dále využívala.

Obě budovy byly v rekordním čase (půl roku) adaptovány na **evangelický kostel a sborový dům**. Adaptace synagogy byla velmi **citlivá**, takže nepřekryla svébytný ráz budovy. Koupě budov v ceně 300 000,- Kč a jejich adaptace v hodnotě 200 000,- Kč byla umožněna jen **díky velké obětavosti** členů sboru i celé církve, protože sbor tak velkou částku nevlastnil. Na nutných úpravách se účastnili především členové sboru, kteří pracovali dobrovolně a s velkým nadšením.

Shromáždění při confirmaci.

Slavnostní otevření adaptované synagogy, nyní **Chrámů Mistra Jana Husa**, se konalo 17. 10. 1948. Slavnostní akt byl zahájen společným průvodem od radnice, kde se

do té doby konaly bohoslužby. Průvod pak prošel přes náměstí k nově upravenému evangelickému kostelu. Otvíral jej nejvyšší představitel Českobratrské církve evangelické, **synodní senior ThDr. Josef Křenek**. Hostí se sjelo k této slavnosti tolik, že se ani do nového kostela nevešli. Nicméně všichni byli pozváni k následnému pohoštění, které bylo bohaté navzdory tomu, že existoval přidělový systém a jídla byl nedostatek...

... ale nastávají nedobré časy

Radost sboru z nové budovy kostela však netrvala dlouho. Již začátkem roku **1949** dolehl na sbor těžce nový zákon, kterým byly církve **podřízeny dohledu státu**. Bylo zřejmé, že nastávají nedobré časy.

Farář J. Francouz věrně sloužil svému sboru, který se přes jeho vynaloženou námahu pomalu zmenšoval. Na všechny dolehl **tlak státní moci**, která vedena jednou stranou usilovala o postupné okleštění práce církví až k jejich postupnému **zničení**.

Zboření evangelického kostela.

V mnohém se tato strategie setkala s úspěchem. Mnozí přestali být členy sboru, protože neunesli tlak, který na nich ležel. Členové sboru byli různými způsoby **znevýhodňováni**, omezováni ve svých občanských svobodách.

Opět bez přístřeší – zboření kostela

A pak přišla další velká rána - **zboření kostela**, na který sbor tak dlouho čekal. Došlo k tomu v roce **1974**, kdy byla tvář Přeštic navždy poznamenána výstavbou panelových domů přímo v centru města. Sbor tak byl postaven znovu na začátek kolotoče hledání vhodné budovy pro sborový provoz. Nakonec byl zakoupen rodinný dům čp. 557 v Nejedlého sadech (dnešní Rebcově ulici) za náhradu, kterou po nelehkém jednání obdržel sbor od města za budovy postoupené k demolici. Zde je **sídlo sboru dodnes**. Sem byla přenesena Bible a kalich, jež původně zdobily vrcholek průčelí chrámu M. Jana Husa, na jeho místě dnes stojí poslední z řady panelových domů čp. 1049. Zakoupený rodinný dům byl však obydlen nájemníky, a tak sbor mohl budovu ke svým účelům používat jen ve velmi omezené míře. Potrvá mnoho let, než jej sbor bude moci plně využít. Ale i přesto nemohou stávající prostory plně nahradit budovy zbořené – **chybí větší „oficiální“ prostor kostela**, který je pro sborovou činnost velmi důležitý...

Na větší shromáždění naše prostory už prostě nestačí...

... blýská se však na lepší časy

Doba komunistické totality těžce poznamenala celou společnost a s ní i evangelický sbor. Početně se velmi **ztenčil**, po odchodu faráře J. Francouze do důchodu a jeho nástupce **J. Šoltésze** do Plzně zůstal dlouhou dobu **bez pastýře**. Přesto se sborový život udržel a pokračoval ve své cestě dál i za těžkých dob. Vytrvale, tak jako květina v zimě vyhlíží příchod jara, vyhlížel sbor lepší časy.

A dočkal se. Nastal rok **1989**, kdy se naší společnosti otevřela cesta svobody. Pro sbor znamenala tato doba čas nadechnutí a příchodu **nových členů sboru**. Bylo to opět podobné, jako při vzniku sboru – někteří přišli díky slovu, které mohla přeštická veřejnost slyšet z úst zahraničních kazatelů a misionářů. Další se přistěhovali, jiní sami hledali cestu. Práce ve sboru i nově příchozích se ujal od r. 1991 jáhen Pavel Jendele, který se do sborového domu přistěhoval s rodinou již o šest let dříve. V roce 2003 vystřídal dosavadního duchovního správce farář Jan Satke. Ale to se již historická cesta sboru potkává s cestou přítomnosti, která je tématem jiné kapitoly této publikace.

Tesař a budovatel

Na naší cestě historií sboru je třeba se zastavit u nejvýraznější osobnosti našeho evangelického sboru, **faráře Josefa Francouze**.

Tento pozoruhodný muž pocházel z evangelické rodiny ze Semtěše na Kutnohorsku, kde se narodil 20. 3. 1903. Vyučil se **tesařem** jako jeho otec, pak se však rozhodl pro studium na Misijní škole v Olomouci, která připravovala své absolventy na práci v náročných misijních podmínkách. Do Přeštic přichází jako **diakon** v roce 1935.

Josef Francouz

Jeho **působení** je doprovázeno zvýšenou duchovní, organizační i budovatelskou aktivitou. Bohoslužeb, které se v té době konají dvakrát měsíčně, se začalo účastnit více lidí. Zavedl každotýdenní biblické hodiny. Náboženství vyučoval 50 žáků v Přešticích a mnoho dalších na venkovských školách až po Železnou Rudu (!). Hned po svém nástupu založil nedělní dětskou besídku, velmi intenzivně se věnoval mládeži. Pro vánoční dětské slavnosti sám skládal veršované texty.

Josef Francouz byl i velmi schopným **manažerem**. Věděl, že bez vlastního zázemí pro sborovou činnost je jeho práce komplikovaná a život sboru nestálý. Založil tedy **stavební fond** na budoucí stavbu sborového domu (díky bazaru, který sbor uspořádal) a intenzivně se snažil získat pro sbor vhodné prostory. To se však z různých důvodů nedařilo, a tak Josef Francouz v létě roku 1941 odchází na jiné místo.

Jeho odchod však sbor negativně poznamenal – bez vlastního pastýře práce **upadala**, a to i přes snahu dojíždějících kazatelů. Proto je Josef Francouz požádán o návrat zpět a on této prosbě vyhověl. Koncem roku 1944 je pak slavnostně uveden do svého úřadu v Přešticích, kde slouží od roku 1946 jako vikář a o deset let později jako farář. V Přešticích bydlel ve vlastním domě ve Smetanově ulici, který se stal na dlouhou dobu oficiální adresou přeštického sboru.

Josef Francouz ihned **navázal** na svou předchozí práci a obnovil snahy o získání **sborových prostor**. Jeho úsilí bylo korunováno **úspěchem** a 17. října 1948 se koná slavnostní otevření nového chrámu M. Jana Husa (bývalé synagogy). Cesta to však byla **náročná** a komplikovaná. Zintenzivnit sborovou činnost díky novým prostorám se však Josefu Francouzovi již **nepodařilo**. Po roce 1949 přebírá dohled nad církvemi stát a všemožně se snaží činnost církví omezit. Věřící jsou znevýhodňováni v zaměstnání i jinde. Škola vede děti proti účasti na sborovém životě. Kdo chodí do kostela, nedostane se na vyšší školy. Tato situace **poznává** nejen **činnost** Josefa Francouze, který se tak již nemůže věnovat práci s dětmi a mládeží, ale i jeho **rodinu**. Jeho žena Anežka je propuštěna ze svého zaměstnání jako učitelka, protože odmítla vystoupit z církve.

Sbor, o který pečuje, se tak neomlazuje a početně strádá. Přesto se Josef Francouz **věrně** stará o svůj sbor a vytváří podmínky pro to, aby i čas nepřízně dobře přestál. Může tak po dlouholeté službě odejít závě-

rem roku **1968** na zasloužený **odpočinek** a předat svému nástupci konsolidovaný sbor. Umírá **1. 4. 1985** ve věku 82 let.

Farář Josef Francouz vedl svůj sbor po velkou část jeho cesty dějinami. Sbor na něj může s vděčností vzpomínat jako na velkého **budovatele** – nejen kostela, ale především sborového společenství, kterému byl po dlouhá léta pastýřem.

Jak žije sbor dnes?

Základ – budování vztahu k Bohu

Základem křesťanského života je vztah k Bohu skrze Ježíše Krista. Takový život je třeba rozvíjet, a protože máme tendenci zapomínat, znovu si připomínat, na čem stojíme.

Bohoslužby

Tuto úlohu plní **bohoslužby**, které jsou společnou oslavou Boha. Společně se modlíme, zpíváme Bohu a chválíme jej. Slyšíme čtení z Bible, tedy Boží slovo k nám. Účastníme se večere Páně, tedy eucharistie, kdy můžeme hmatatelně prožívat Boží lásku i spravedlnost. To umožňuje naši proměnu a otevření života Božím působení. Jsme motivováni k osobnímu vztahu k Ježíši Kristu.

Nedělní škola

To samé chceme nabídnout **i dětem**. A proto je tu nedělní škola. Nejedná se o doučování do školy v neděli nebo o něco podobného. Jde spíše o dětskou bohoslužbu či setkání, které běží paralelně s bohoslužbami. Děti se účastní první části bohoslužeb s dospělými, poté jim kazatel požehná a děti odcházejí do oddělené místnosti, kde je pro ně připraven program

Při bohoslužbách.

– slyší poselství Bible podané **přiměřeným způsobem**, společně se modlí, zpívají a také tvoří a povídají si.

Bohoslužby pro děti

Děti **patří** do našeho společenství stejně jako kdokoliv jiný a je třeba, aby to věděly a prožívaly. Proto jsou tu bohoslužby pro děti, které **jednoduchým způsobem** předávají základní věci víry a důležité hodnoty. Děti se účastní těchto bohoslužeb spolu s dospělými a tak mohou všichni zažívat hezké společenství – **patříme dohromady** a jdeme stejnou cestou. Bohoslužby pro děti běží pravidelně od roku 2006.

Děti v centru dění – dětské bohoslužby (v prostoru zahrady).

Konají se každou druhou neděli v měsíci, kdy je také vysluhována svatá Večeře Páně. Bohoslužby uzpůsobené dětem jsou rovněž vždy na **Vánoce** (Štědrý večer) a **Velikonoce** (velikonoční neděle). K účasti na těchto slavnostních bohoslužbách je zvána široká veřejnost.

Biblické hodiny

Protože Bůh k nám promlouvá skrze své slovo, chceme mu více rozumět – stejně jako když se chce někdo s někým více seznámit, tráví hodně času nasloucháním jeho životním příběhům. Sbor se proto schází ke studiu Bible, k **biblickým hodinám**. O výkladu Bible pak také diskutujeme, sdílíme naše pohledy. A vyprávíme si o tom, jak Bůh zasahuje do našich životů (svědectví).

Další

K duchovní „hygieně“ slouží **miniskupinky** – setkání užší skupiny členů sboru, kdy kromě modlitby a Bible je na pořadu vyznání vin před Bohem a lidmi. K prohlubování vztahů ve sboru slouží také **společné obědy**, které si vychutnáváme každou třetí neděli po bohoslužbách. Výbornou příležitostí jsou také každoroční **sborové pobyty** – některý víkend během podzimu. Probíhají i **příležitostná školení** (katecheze) – například příprava na křest či konfirmaci (potvrzení křestního vyznání, obdoba biřmování).

VIP klub?

Co z toho je pro všechny a co jen pro vybrané? Odpověď je jednoduchá – ve sboru se neděje nic tajného, nebo jen pro VIP členy. Všechna setkání jsou otevřená, je možné je navštívit. Vždyť všechny sborové aktivity jsou službou veřejnosti – jde v nich o předávání základních hodnot pro život společnosti i jednotlivce, připomínají se hodnoty, na kterých stojí naše společnost. Sbor se také v modlitbě přimlouvá za všechny lidi.

Jděte! – aneb život podle Slova

Na konci bohoslužeb slyší účastníci slova poslání – jděte a to, co jste přijali, žijte! Láska k Bohu i lidem se ve sboru projevuje tím, že vede k praktické službě lidem okolo. Podle toho, jaká máme obdarování a příležitosti. A je zdarma, protože se jedná o službu.

K čemu jste zváni?

Mateřské centrum

Od října roku 2004 působí ve sborových prostorách „mateřské centrum“. Je určeno především pro maminky na mateřské dovolené. Otevřeno je **2x týdně**. Program je nejprve zaměřen na **děti** (pohádka, společné říkanky a tancování), poté je **čas pro maminky**, kdy mají možnost společně něco tvořit, poslouchat zajímavé přednášky či si jen tak popovídat. V této části mají děti volný program. Pro děti je připravena místnost s **míčkovým bazénem** a spoustou **hraček**. Za hezkého počasí je pro děti i dospělé ideálním prostředím **zahrada s altánem** a dětskými atrakcemi. Program připravují zkušené pracovníce s dětmi, k přednáškám jsou zváni odborníci k danému tématu. Mateřské centrum navštěvuje průměrně mezi jednou a dvěma desítkami matek s dětmi. Zakladatelka mateřského centra **Petra Mišterová** byla za svou práci oceněna prestižní krajskou **cenou „Křesadlo“** v roce 2009. Práci mateřského centra rovněž pozitivně hodnotí a podporuje Město Přeštice. Na Mateřské centrum navazuje **anglická konverzace**, která je určena především pro maminky na mateřské dovolené, otevřena je i dalším zájemcům. Probíhá v pátek dopoledne.

Hlídaní dětí

Jde o službu pro maminky s malými dětmi. Maminky si mohou ve středu dopoledne odložit své ratolesti na faře, kde o ně pečuje zkušená a vlídná chůvička Petra Mišterová a čas využít pro zařízení potřebných věcí (středa je úřední den). Služba běží od roku 2010 a je o ni zájem.

Dětský klub Benjamínci

Je určen pro děti předškolního a mladšího školního věku. Koná se **každé úterý** a vede ho pastorační pracovníce Jana Golonková. Děti zde zpívají písničky, společně se modlí, vypráví si o Bohu, hrají tematické hry a tvoří. Klub je **otevřen všem dětem**, nejen sborovým. Děti se začaly scházet na podzim 2009.

Pastorační pracovníce v obležení Benjamínků.

Skupinka mládeže

Schází se **každou sobotu** pod vedením pastorační pracovníce Jany Golonkové. Setkání je určeno **pro všechny** starší školáky a mladší stře-doškoláky, kteří nechtějí být sami a hledají přátele nebo smysl svého bytí... Náplní je pak přemýšlení nad biblickým poselstvím pro život, hry, vzájemné sdílení o tom, co kdo prožívá nebo o čem přemýšlí, výlety, společné oslavy narozenin a podobně. Skupinka mládeže se schází od r. 2009.

Přednášky, semináře

Evangelický sbor chce přispívat k upevňování důležitých hodnot ve společnosti a informovat o zajímavých aktivitách a projektech. Proto pořádá především v zimním období **přednášky** s různou tematikou a různými hosty. Navštívil nás například uznávaný psycholog **Prof. PhDr. Pavel Říčan, CSc.**, který mluvil o dětské víře či

Přednáška prof. ThDr. Ing. Jakuba S. Trojana.

prof. ThDr. Ing. Jakub S. Trojan, který hovořil o Janu Palachovi.

Sbor také organizoval **manželský seminář**, kdy se účastníci pod vedením zkušených lektorů mohli prakticky věnovat svým manželstvím, budovat je a odstraňovat chyby a nedostatky.

Zajímavým pozváním pro veřejnost je pak **adventní zpívání** vánočních písní a koled na evangelické faře – v teple a s dobrým cukrovím.

Návštěvy seniorů

Sbor vnímá rostoucí potřebu věnovat se seniorům. Pastorační pracovnice Jana Golonková proto začala spolu s mládeží **navštěvovat** seniory v Domě s pečovatelskou službou v Přešticích i jinde – ve spolupráci s vedením DPS. Na Vánoce a Velikonoce připravují mladí **program** pro obyvatele DPS. Tato služba běží od podzimu roku 2010.

Obyvatelé DPS jsou rovněž zváni na zajímavé sborové akce, případně k posezení na zahradě. Členové sboru také dobrovolně **pomáhají** s odvozem seniorů upoutaných na vozík na různé akce pro veřejnost.

Vánoční dětská hra

Lidové vánoční (divadelní) hry mají staletou tradici, snažíme se v ní pokračovat. Za účasti dvou desítek herců – dětí, mládeže i dospělých tak každý rok vzniká **jedinečné nastudování** vánoční hry, která netradičním způsobem přibližuje význam Vánoc. Ve spolupráci s evangelickým sborem v Merklíně trvá tradice vánočních her již od r. 2004.

Svatební obřady

Zákony naší země umožňují uzavřít církevní sňatek. Farář tedy může také oddávat. Oproti občanskému sňatku je **podstatou** svatebního obřadu **slib lásky** a věrnosti snoubenců, který si dávají před Bohem. Uzavírají tak smlouvu na celý život, která dává jejich vztahu nový rozměr a pomáhá překonat budoucí obtíže. Součástí je též **předsvatební příprava** – snoubenci mají možnost spolupracovat na podobě svatebního obřadu a vyjasnit si základní otázky jejich budoucího vztahu (láska, úcta, důvěra, odpuštění).

Za všechno může farář – aneb o uspořádání sboru

Ne tak docela. Postava **faráře** je jistě viditelně spojena evangelickým sborem, nicméně není hlavní osobou. Péče o sbor je svěřena do rukou správní rady, přesněji „**staršovstva**“, které sbor řídí a nese za něj zodpovědnost. Každý rok vydává počet ze své činnosti celému sboru na sborovém shromáždění. Sbor tak nemá „vojenské“ uspořádání (farář není velitelem), ale **demokratické**. Jednotliví členové staršovstva jsou totiž voleni na šestileté období členy sboru. Předsedou správní rady je **kurátor**. Sbor tak má dva statutární zástupce – kurátora a faráře.

Vše, co se ve sboru děje, tak není záležitostí jen faráře, ale celého sboru. Proto se sborové aktivity mohou rozebíhat do široka. Každý z členů sboru zde může najít své uplatnění a rozvíjet své obdarování.

Z vánoční hry...

Farář

jinak též kazatel nebo duchovní, má na starosti duchovní stránku péče o sbor. Má za úkol připravovat a vést shromáždění, bohoslužby, vzdělávání a mnoho dalšího, o čem je řeč v této publikaci. Po-vzbuzuje členy sboru, aby žili a řešili životní situace ve vztahu k Bohu. Není tedy člověkem, který celý týden nedělá nic jiného, než že připravuje krátký proslov na neděli. Je částečně placen státem a spolu s kurátorem zastupuje sbor navenek.

*Farář (Jan Satke)
a kurátor sboru (Mirija Francouz).*

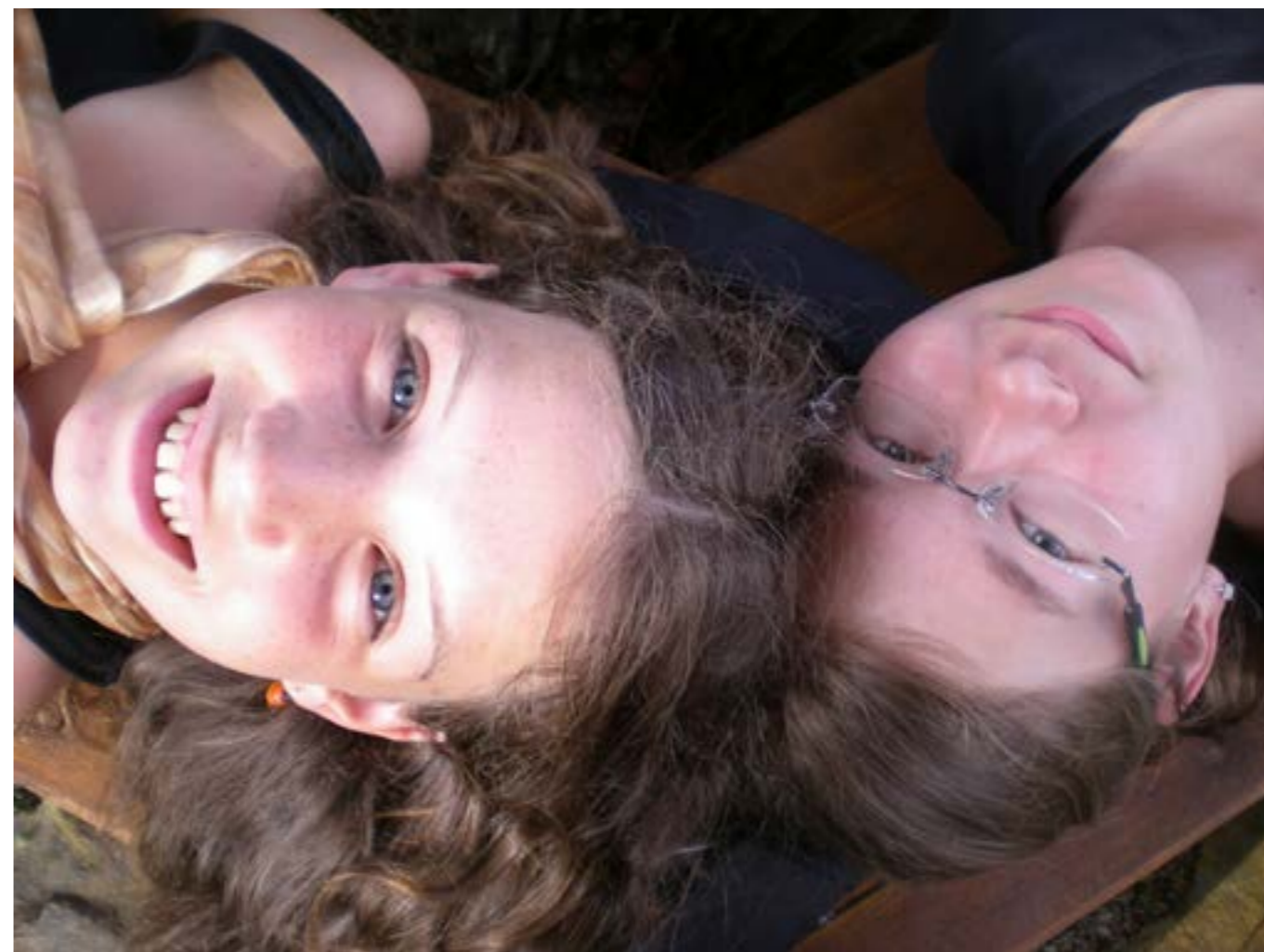
Pastorační pracovnice

Od ledna roku 2010 má sbor pastorační pracovníci v osobě Jany Golonkové. Je zkušenou pracovnící s dětmi a mládeží. Ve sboru má na starosti mateřské centrum a setkávání dětí a mládeže. Kromě pravidelných setkání organizuje také mimořádné akce – např. pobyty pro mládež během prázdnin, společné výlety, nastudování vánoční hry a podobně. Vede též službu seniorům. Její práce je pro sbor velmi přínosná.

Křesťané žijí i za hranicemi

Přátelé v Nittenau

Křesťanů za hranicemi žije více než u nás a přirozeně patří ke společenskému životu na všech úrovních. Je pro nás radostné vidět křesťany z jiné země, kteří sice mluví pro nás cizím jazykem, ale u kterých vnímáme, že patříme k sobě, že jdeme společnou cestou. Tuto jednotu můžeme prožívat velmi zřetelně při společné bohoslužbě. Vždyť slyšíme stejné melodie písní, skláníme se před stejným Bohem v modlitbě, vnímáme podobná gesta faráře. Ale především – cítíme, že tito lidé stejně milují Boha a mají jej v úctě. Že naslouchají jeho slovu a chtějí podle něho žít. Berou Boha vážně. A to je něco, k čemu nepotřebujete rozumět jazyku, nepotřebujete žádné vysvětlování. Prostě to cítíte. A prožíváte.

Hledíme vzhůru...

Vztah k Bohu můžeme pociťovat i velmi prakticky – při tom, jak nás naši bratři a sestry přijímají. Jsou velmi vstřícní, vyjadřují o nás nefalšovaný zájem. A to není nic samozřejmého. Vždyť mnoho členů evangelického sboru v Nittenau pochází ze Sudet, které museli po válce ve chvatu opustit. Mnoho jich zažilo ústrky z české strany. Přesto v jejich slovech nezní hořkost. Bůh je opravdu schopen lidská srdce proměnit, vzpomínky uzdravit.

To nás povzbuzuje ve víře v Boha – který nás smířil se sebou a vede nás i ke smíření mezi sebou navzájem. Manifestem tohoto smíření jsou i dobré vztahy mezi našimi evangelickými sbory. Jsme za ně velmi vděční.

Nittenau 2006 – společně se starosty měst (Přeštice, Nittenau) a představiteli evangelické církve.

Předurčení k setkání

Naše setkávání bylo již do určité míry předem připraveno. Města Nittenau a Přeštice našla k sobě cestu již dříve a uzavřela partnerství. A tak bylo jen logickým krokem, že k sobě našly cestu i evangelické sbory těchto měst. Návrh na partnerství bavorský sbor přijal hned a bez rozmýšlení – v čele se staršovstvem a farářem Reinhardem Eppleinem a jeho rodinou. To se psal rok 2005. V tomto roce jsme se také poprvé setkali – nejprve v Nittenau a poté v Přešticích. A od té doby v setkávání pokračujeme – střídavě na české a německé straně.

Hezky česky

I společné bohoslužby mají vstřícný ráz. Snažíme se vybírat písně, které jsou známé v obou jazycích, snažíme se o překlad delších pasáží, aby i hosté byli „in“. Na německé straně bratr farář nechává zaznít při bohoslužbách čtení z Bible čistě v češtině, bez překladu. Jsou to větší známé texty, ale i tak. „Alespoň slyšíte, jak známé příběhy zní v českém jazyce. A také vidíte, jak to je někdy těžké nerozumět,“ říká farář R. Epplein svým ovečkám. Česky zazní i další známé části bohoslužeb. Výsledek je pozitivní – i když si nerozumíme, máme k sobě blíž a vážíme si jeden druhého.

Kořeny

Abychom se lépe poznali, vyprávíme si své životní příběhy. Abychom **lépe rozuměli jeden druhému**, snažíme se navzájem předat si co nejvíce i z naší historie i současného života. A to je i smysl této publikace. Víme, že v evangelickém sboru v Nittenau našli svůj domov lidé ze Sudet od nás. A také němečtí osadníci z Ruska, kteří dostali příležitost se po roce 1989 vrátit a využili ji. Proto i někdo umí ještě dnes něco česky a ti, kdo z nás umí rusky, se také mohou domluvit.

I my se snažíme předávat co nejvíce **informací** z naší minulosti – z doby vzniku sboru i jeho existence v socialistickém státě. Často je třeba opakovat události z doby komunistické totality – protože je lidé ze svobodné země těžko chápou a přichází jim zcela absurdní.

A nejsou daleko od pravdy. I my si můžeme uvědomit, v čem jsme žili a jak je svoboda drahá, i když náročná deviza. A zboření synagogy či evangelického kostela – to je často mimo horizont chápání našich přátel.

Návštěva z Jižní Koreje

Křesťané nežijí jen na našem evropském kontinentě. Již **podvkrát** zavítali do našeho sboru křesťané z Jižní Koreje, ze sboru Dongan Church v Soulu. V Jižní Koreji je **křesťanství na vzestupu**, křesťanů zde stále přibývá a tvoří významnou část obyvatelstva. Veřejnost se mohla s našimi hosty rovněž seznámit při **besedách**, které sbor při této příležitosti uspořádal.

Nittenau 2006 – společně se starosty měst (Přeštice, Nittenau) a představiteli evangelické církve.

Kazatelská stanice Klatovy

Patří k evangelickému sboru v Přešticích od samého počátku. **První evangelíci** v naší oblasti se scházeli právě zde - má tedy za sebou o něco delší historii nežli přeštický sbor. Dnes kazatelská stanice čítá na 20 členů, k **bohoslužbám** se schází každou neděli odpoledne, každý týden k **biblickým hodinám**. Jako místo k setkávání je využíván prostor modlitebny sboru Církve bratrské v Masarykově ulici – vlastní budovu totiž stanice nemá.

Označení **kazatelská stanice** znamená, že v místě nebydlí farář a sbor není samostatný – nemá svou správní radu (staršovstvo) a je spravován ze sídla sboru – v případě Klatov z Přeštic.

Modlitebna Církve bratrské v Klatovech – díkyvdání za úrodu.

Pozvání

Pro křesťany je přirozené, že o své víře nemlčí, ale rovněž k poznání Boha zvou i ostatní. A náš sbor nechce být výjimkou.

Vždyť to není nic neobvyklého. Celá naše evropská kultura z víry v Boha vychází, po celá staletí bylo přirozené v Boha věřit. Naše civilizace je z velké části postavena na hodnotách, které by bez vztahu k Bohu nedávaly smysl (nebo by se pokroutily k opaku). Jejich ignorace pak vede k rozpadu společnosti i života jednotlivce.

Pozvání k Bohu tedy není projevem zpátečnictví či slabosti, ale něčím přirozeným, co zde zní celá staletí a co je naší kultuře vlastní. Vzpomeňme jen na svatého Vojtěcha, jehož stopy jsou v naší krajině patrné po více než tisíc let.

Zveme tedy k životu, který má jasné směřování a stojí na pevných základech dobrých hodnot. Zveme k pozitivnímu nasměrování života – osobnímu i celé společnosti.

Prezentace sboru na veřejnosti:

Ocenění:

Petra Mišterová – **Křesadlo 2009** (cena pro dobrovolníky, zviditelnění neziskového sektoru) – 25. 5. 2009, Výstavní síň Masné krámy.

Petra Mišterová, Jan a Dora Satkovi – **ocenění města Přeštice** – Jarní slavnosti, 16. květena 2009

Dáváme o sobě vědět:

Evangelický sbor umožňuje veřejnosti nahlédnout do své historie i současnosti také prostřednictvím **výstav** fotografií a zajímavých předmětů. Výstavy jsou také součástí oslav výročí sboru.

Informace o dění ve sboru získává veřejnost prostřednictvím článků v **Přeštických novinách**, případně na **internetových stránkách sboru** (<http://prestice.evangnet.cz>). O sborových aktivitách je informován starosta města každý rok na podzim při pravidelných setkáních.

Účast na veřejných akcích:

Účastníme se oslav důležitých výročí ČR svou účastí a položením kytice k pomníkům. Chceme tak **vyjádřit úctu** základním hodnotám, na kterých naše společnost stojí, i lidem, kteří za ně bojovali.

O penězích až na posledním místě

Zdroje financování sboru jsou prosté – hlavním zdrojem jsou dobrovolné dary jeho členů. Ty musí pokrýt všechny provozní náklady

a ještě částečně doplnit plat faráře a pastorační pracovníce.

Bez velké obětavosti členů sboru by byla jeho činnost prakticky nemožná.

Dalším zdrojem jsou účelové dotace (město, kraj, EU), případně dary dalších osob či organizací. Stát sám nepřispívá na provoz sboru ani ko-runou. Přispívá pouze na plat kazatele a pastorační pracovníce, a to necelý. Každý sbor proto musí na platy přispívat nemalou částkou. Církev se tedy netopí v bohatství, evangelický sbor nevyjímá, naopak svým způsobem dotuje stát. Evangelický sbor je tak potažmo neziskovou organizací, která se o sebe musí postarat sama. Za každý dar jsme tedy velmi vděční.

Vše dobré na konec

Jsme rádi, pokud jste došli až sem. Věříme, že čtení bylo pro Vás přínosem a umožnilo Vám nahlédnout do životní cesty našeho sboru.

Budete-li chtít navštívit náš sbor, určitě přijďte.

A na závěr: **Přejeme Vám vše dobré!**

Kurátor sboru M. Francouz se starostou Přeštic A. Kmochem u pomníku TGM (říjen 2010)